

Al Ghaoui Hesna

SOHA NE ADD FEL

*Mese arról, hogyan győzd le
az akadályokat*

Bertóthy Ágnes
rajzaival

Open Books

IRÁNY A TÁBOR!

Még ébredezett a táj, amikor Holli a robogó autó ablakán át bámulta a tovasuhanó fákat és az égen komótosan vonuló hatalmas báránnyelűket. Mindig szerette megfigyelni, ahogy a nyári napfelkeltében lassan életre kel a természet, de ez most egyáltalán nem érdekelt. Nyomasztó érzések gyötörték, kapart a torka, és zsibbadt a lába. Mintha minden porcikája tiltakozott volna az ellen, ami a következő napokban várt rá. Pedig hetek óta izgatottan készült erre a nyári végi táborra, hogy végre megint találkozhasson az osztálytársaival. De ahogy közeledett a várva várt nap, egyre nagyobb gombócot érzett a torkában, és rossz gondolatok kavargtak a fejében. Maga sem értette, hogy miért, és ettől elszégyellte magát. Nem akart erről senkinek sem beszélni. Ezért amikor elérkezett a tábor napja, az édesanyja sem értette, mi lelta Hollit, amikor reggel a fejére húzta a paplant, és az ágyból sem volt hajlandó kikelni.

– Nincs kedvem senkivel sem találkozni. Talán már meg sem ismernek a többiek – bökte ki végül az édesanyjának, mi bántja, már útban a tábor felé, az autóban. – Vagy azt mondják, mennyire megváltoztam. De az is lehet, hogy mindenféle kérdést tesznek majd fel nekem, amikre egyáltalán nem lesz kedvem válaszolni – tépelődött, miközben egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Édes szívem, annyira átérzem, amit mondasz! Nekem is volt egy hosszú ősz az életemben,

amikor beteg voltam, és három hónapig nem jártam be dolgozni. Nagyon vártam, hogy újra munkába állhassak és végre találkozjak a kollégáimmal. De amikor eljött az első munkanap, tudod, mit éreztem reggel?

– Mit? – nézett már inkább kíváncsian, mint szomorúan Holli az édesanyjára.

– Mintha mázsás súly lenne a mellkasomon, és görcs a gyomromban, még a tenyerem is izzadt. Magam sem értettem, miért érzem ezt, aztán rájöttem, hogy ez bizony félelem. Erre még el is szégyelltem magam. Hiszen mi okom lett volna félni? Ismertem az embereket, akikkel dolgoztam, szerettem a munkámat, és nagyon vágytam rá, hogy újra izgalmasabbak legyenek a hétköznapijaim. De rájöttem, hogy néhány hét alatt is el lehet szokni a társaságtól, és amikor sok időt töltünk egyedül vagy csak néhány, közeli családtaggal, akkor bizony ijesztő lehet újra sok ember közé menni. Ez olyan, mint amikor az alkatrészek elkezdenek berozsdásodni, ha sokáig nem használnak egy gépet. Aztán, amikor újra beindítják a szerkezetet, bizony csikorognak a fogaskerekek, és kell némi olajozás, hogy újra

összhangban működjön a rendszer. Egy kicsit így működünk mi, emberek is: hajlamosak vagyunk berozsdásodni.

Holli szája mosolyra húzódott. Eszébe jutott egyik kedvenc mesehőse: a Bádogember az *Oz, a nagy varázslóból*. Elképzelte magát ezüstösen ragyogó, de kissé rozsdásodó, gépiesen mozgó bádog végtagokkal. Csakhogy amíg a Bádogember minden vágya az volt, hogy kongó mellkasába végre érző szívet kapjon, Holli épphogy szeretett volna megszabadulni mardosó érzéseitől.

– Tudod, Holli, ezekben a rossz érzésekben nincsen semmi szégyellnivaló. Sőt, az mindig segít, ha tudunk ezekről beszélni, mert utána sokkal könnyebb nagy levegőt venni és a rossz érzések ellenére is belevágni a félelmetesnek tűnő dolgokba. Hidd el, hogy ezt a bizonyos olajat, ami ahhoz kell, hogy ne rozsdásodjunk be, a közös jó élmények adhatják meg. Amikor újra találkozol az osztálytársaiddal, rájössz, mennyire hiányzott a közös nevetés, a játék és a beszélgetések. Pont ezért találták ki nektek az évindító tábor! A tanárok ráadásul holnapra kincskeresős játékot terveznek, izgalmas akadálypályával.

– Hát, ez az! – vált ismét feszültté Holli arca.
– Mi lesz, ha csupa olyan feladatot fogok kapni, amit képtelen leszek megoldani, vagy amire nem tudom a választ?

– Nem az a fontos, hogy meg tudsz-e oldani egy feladatot vagy hogy te nyersz-e meg egy versenyt. Hanem az, hogy megteszed-e, ami tőled telik, teszel-e erőfeszítést azért, hogy a célodat elérd. Senki nem tudja mindenre a választ. És nincs olyan ember, aki minden akadályt le tud győzni. És az a jó hírem van számodra, hogy ezt senki nem is várja el tőled! Aki úgy csinál, mint-ha mindent tökéletesen tudna, az általában csak a saját gyengeségeit próbálja leplezni – mosolygott az anyukája.

Ettől a mondattól hirtelen felragyogott Holli arca. Eszébe jutott Mumus, a kedves házi rém, aki szinte szóról szóra ezt mondta neki egy évvel korábban, amikor egy nehéz időszakban felbukkant a kislány életében.

– Ó, Mumus! – sóhajtott fel Holli, és azt kívánta, bárcsak visszatérne hozzá apró rémbarátja, aki megtanította arra, hogy félni lehet bátran is. De jó lenne most újra egy kis segítség! Gyorsan meg